

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

JÉG ÉS KORBÁCS

Fekete Gyulának

1
*Kosárba szedtem
a dáliafejeket.
Felírtam rendre
minden veszteséget.
Hivatásos hóhért
mért tartunk, Uram?
Jégkommandódot csak
kontármunkáit végzett.*

*Nézz körbe: roncsolt
a jég és amputált.
Még ránganak
az ellátatlan csonkok.
Megvetem e racionon-
aluli halált,
de tábornok
az ő nagyságos
kedvéért sem bontok.*

*Nekem ezer éve
itt fogan az étel –
a fekete földben
és az almafán.
S ha néha megsorozod
durva jégsöréttel,
foghatja ősz fejét
sírijában apám.*

2
*Holtapám kiballag
a régi rézmezőre,
hol annyiszor vallott
szégyent a kasza.
(A kőkények alján
csak a tippantás bajt,
az édesfüveknek
nem volt tavasza.)*

*Kiválaszt és levág
öt szál aranyvesszőt,
egy fénylő vakond-
túrásnál megáll.
Korbácsot szerkeszt,
ha kardot nem adhat,
s én állok vacogva
az álmainál.*

*Rátévedtem én is
arra a mezőre,
zeng a rét alattam,
mint örült cimbalom.
Kár. A felébresztett
tárogatóra
göthös csend csahol csak –
mindkét oldalon.*

3

*Az éj bölcs madarai
vállamra ülnek,
fészkük elfoglalták
az elbajtott magzatok.
Hűvös lesz a hajnal,
még balálra hűlnek.
Pókdajkák, ingecskét,
takarót varrjatok.*

*Cirógassad, szellő,
az apró fejecskéket,
rájuk rozsdállt a vér –
áztasd le, langy eső.
Anyjuk szörnyszívét
ha megnyitja az álom,
angyali fehéren
jöjjenek elő...*

*Korbáccsal járom
a lábadozó kertet:
húzzatok el, árnyak,
sok ordas látomás!
De rám veti szemét,
ki földrészeket renget,
s a magnéziumfényben*